

BIANCA MAIEROVÁ

BŮH

NAD OBLAKY!?

BŮH NAD OBLAKY!?

Bianca Maierová

PŘEDMLUVA

Už jako dospívající jsem o sobě chtěla napsat knihu, svoji autobiografii, a tak se stát slavná. Opravdu jsem si myslela, že můj život za to stojí. Boha bych v té knize také trochu zmínila – natolik férová jsem chtěla být. Občas jsem už ve své hlavě formulovala nějaké věty, ale nikdy jsem nešla tak daleko, abych je dala na papír. Jak se můj vztah s Bohem prohluboval, uvědomila jsem si, že jsem tu knihu vlastně chtěla napsat jen pro sebe. Byla to má touha po uznání, slávě a cti. Proto jsem tento plán zamítla jednou provždy.

Mnoho let poté mi řekl jeden člověk, že bych měla napsat knihu o svém vztahu s Bohem. K nadšení jsem měla daleko. Nechtěla jsem o sobě psát knihu. Ale poněvadž ta prosba přišla od člověka, který znal můj vztah s Bohem líp než kdokoliv jiný, začala jsem o tom přemýšlet. Když jsem se Bohu ptala, jestli je to i jeho vůle, nedostala jsem odpověď. Ale nějak jsem cítila, že ten člověk má pravděpodobně pravdu. Váhavě jsem tedy začala psát. Během duchovních cvičení v tichu jsem měla pocit, že Bůh chce, aby ta kniha přišla na svět. Proto jsem pokračovala ve psaní, ale nechala jsem si ještě zadní vrátka otevřená. Dva měsíce potom jsem se měla setkat se zakladatelem naší komunity a chtěla jsem se ho zeptat, co si o tom myslí on. Určitě si bude myslet, že to není dobrý nápad, a já bych tedy ihned přestala psát. Ale dopadlo to úplně jinak. On neměl ani nejmenší pochybnosti.

Mnoho dalších lidí mě povzbuzovalo, abych knihu napsala. A vidím čím dál tím víc, že v tom má své prsty i Bůh...

Nechci vytvářet velké teorie o Bohu. Chci jen napsat, jak vidím a prožívám Boha. A aby bylo jasnější, jak jsem na to přišla, vyprávím trochu o svém životě a o své cestě ve víře. S vděčností se ohlížím za vším, co mi Bůh dosud dal. Žasnu nad tím, jak z kousku hlíny vytvořil krásnou nádobu. A ještě s ní neskončil...

Doufám, že každý v této knize najde něco, co ho vede k přemýšlení o svém vztahu se sebou, s ostatními i s Bohem. Mou touhou je navíc odkrýt některé mylné představy, které máme o Bohu a které jsou v nás často hluboce zakořeněné. Modlím se za každého, kdo vezme tuto knihu do ruky: Ať objeví Boha jako svého milujícího Otce! Jako otce, který každého člověka nekonečně miluje a vždy s otevřenou náručí na každého čeká!

MŮJ ŽIVOT

MÉ DĚTSTVÍ

Vzpomínám si, jak se má (protestanská) babička modlila s mou sestrou a se mnou před spaním pokaždé, když jsme byli u ní. Posadila se na okraj postele, vzala mé ruce do svých a pronesla modlitbu. To byl asi začátek mého modlitebního života. Později jsem se před spaním modlila se svou sestrou, se kterou jsem sdílela jeden pokoj. Jednoduše jsme společně recitovaly jednu z modliteb, které jsme znaly nazpaměť. Na nedělní mši svatou jsem šla spíše z povinnosti. Přesto mi velmi vadilo, když mě během mše svaté holka vedle mne oslovila. Když už jsem jednou byla v kostele, tak jsem tam byla celým srdcem.

Již jako dítě jsem měla více či méně osobní vztah s Bohem Otcem. Mimo nedělní mši svatou a dětskou bohoslužbu jednou za týden – později mši svatou pro žáky ve škole – byla má jediná modlitba pár krátkých vět před spaním. Ale někdy jsem během dne jen tak mluvila s Bohem, abych mu za něco poděkovala nebo o něco požádala.

Když mi bylo jedenáct, byla jsem biřmovaná. Moc jsem nechápala, o co jde. Věděla jsem, že dostanu kolo. To bylo pro mě to nejdůležitější. Pocházím z Bavorska, které je (bylo) katolické z tradice a kde (katolická) náboženská výchova byla v té době povinným předmětem ve škole. Takže bylo normální nechat se jako zbytek třídy biřmovat. To patřilo k „balíčku“: křest, první svaté přijímání,

biřmování a pak si dělej, co chceš. Byla to jakoby poslední etapa, kterou jsem musela absolvovat v církvi. Potom se mohu sama rozhodnout, jestli chci jít na mši svatou nebo ne. Když mě po biřmování každou neděli půl hodiny před začátkem mše svaté probudily kostelní zvony, otočila jsem se a spala dál: „Ne, dnes se mi nechce. Chci dnes spát.“ Zvony mě pak probudily podruhé o 25 minut později... Nevzpomínám si, že bych někdy zůstala ležet a do kostela nešla – nebo spíš neběžela.

Těsně před mým biřmováním se udála drobná věc, která však měla velké důsledky. Byli jsme se třídou na několik dní v klášteře. Na konci našeho pobytu jeden učitel řekl, že nemůžeme odejít, dokud někdo nebude souhlasit s tím, že zůstane v klášteře. Docela spontánně jsem se hlásila a řekla, že zůstanu. Samozřejmě to byl vtip ze strany učitele a také z mé strany. Ale když jsem o tom vážněji přemýšlela, dokázala jsem si představit, že bych žila svůj život výhradně pro Boha. Tenhle nápad se mi líbil stále víc a usadil se v mém srdci. Byl to začátek mého povolání k životu, který by byl cele zasvěcen Bohu.